

СТИВЪН КИНГ
ГОЛЕМИТЕ КОЛЕЛА: РАЗКАЗ
ЗА ИГРАТА НА ПРАНЕ
(МЛЕКАР № 2)

Превод от английски: Мария Парушева, —

chitanka.info

Роки и Лео и двамата пияни като последните прасета на земята, караха бавно по улица „Калвър“ и после по авеню Балфур, към колелото. Бяха се разположили в Крайслера на Роки, модел 1957 година. Между тях, закрепена с пиянска загриженост върху лоста за скоростите, имаше кашон бира „Айрън Сити“. Това бе вторият им кашон за вечерта — всъщност вечерта бе започнала в четири след обяд, по това време свършваше работният ден в пералнята.

— Да му пикая на фасона! — каза Роки и спря на мигащата червена светлина на светофара при кръстовището на Балфур Авеню и път 99. Не погледна дали не идва нещо отляво и отдясно, а погледна крадешком назад. Полупразна кутия бира „Айрън Сити“ се крепеше между краката му. Той изви волана и навлезе по път 99. Скоростната кутия изскърца, когато тръгнаха направо на втора. Крайслерът бе изгубил първата си скорост преди два месеца.

— Ще му пикая на фасона — каза Лео угоднически.

— Колко е часът?

Лео повдигна часовника си толкова, че той почти се докосна до запалената му цигара и започна лудо да опъва от цигарата, докато успя да различи цифрите.

— Почти осем.

— Да му пикая на фасона! — Минаха край една табела, на която пишеше ПИТСБУРГ 44.

Никой няма да се съгласи да проверява това Детройтско количество — каза Лео. — Или поне никой, ако е с всичкия си.

Роки включи на трета. Скоростната кутия изстена силно и Крайслерът получи нещо, което вероятно бе автомобилният вариант на епилептичен припадък. Спазъмът премина и километражът запълзя нагоре към петдесет. Започна да се колебае някъде там.

Когато стигнаха до кръстовището на Магистрала 99 и пътя Девън Стрийм (река Девън Стрийм очертаваше границата между градовете Кресънт и Девън в продължение на десет километра), Роки изведнъж сви по пътя Девън Стрийм, сякаш току-що му бе хрумнало — въпреки, че дори тогава сигурно някакъв спомен за Коравия Чорап е започнал да се разбужда някъде дълбоко в подсъзнанието на Роки.

Те с Лео бяха карали повече или по-малко наслуки, откакто бе свършил работният ден. Беше последният ден на юни и срокът на лепенката за технически преглед на Крайслера щеше да изтече точно в

12:01 след полунощ! Точно след четири часа. След по-малко от четири часа. Роки реши, че тази възможност е прекалено ужасна, за да разсъждава върху нея, а на Лео не му пукаше. Колата не беше негова. Освен това той бе изпил достатъчно количество от „Айрън Сити“ и бе достигнал състояние на дълбока церебрална парализа. Девънският път се виеше през единствената гориста местност в околността. Големи групи брястове и дъбове се бяха скупчили от двете страни на пътя, зелени и живи и пълни с движещи се сенки, в нощта, която бе започнала да се спуска над югозападна Пенсилвания. Тази област всъщност бе известна като Девънската гора. Тя бе получила самостоятелно название, след като бе станала известна със зверското убийство на младо момиче и неговия приятел през 1968. Двойката паркирала тук и телата им били намерени в колата на момчето — Мъркюри 1959. Имала истински кожени седалки и голям хромиран орнамент на гюрука. Части от пътниците били намерени на задната седалка. Освен това и на предната седалка, в багажника и в жабката. Убиецът така и не беше намерен.

— Дано таратайката да не откаже някъде тук — каза Роки. — До най-близкия град има сто и двадесет километра.

— Дрън-дрънци — тази интересна дума бе минала напоследък сред четиридесетте най-употребявани думи в речника на Лео. — Ей там има град.

Роки въздъхна и отпи от бирата си. Светлините всъщност не бяха на град, но хлапето не беше далече от истината. Това бе новият търговски център. Тези мощни неоновни светлини наистина блестяха страхотно. Докато гледаше в тази посока, Роки насочи колата към лявата част на пътя, изви назад, за малко да влезе в дясната канавка и накрая пак се върна на платното.

— Оооп — каза той. Лео се оригна и се закиска.

Работеха заедно в пералнята „Ню Адамс“ от септември, когато Лео бе нает като помощник на Роки в перачницата. Лео бе младеж с физиономия на гризач, който имаше вид на човек с подсигушено бъдеще в затвора. Той твърдеше, че пестял по двадесет долара на седмица от заплатата си, за да си купи на старо мотоциклет „Кавасаки“. Казваше, че с този мотоциклет ще отиде на запад, когато времето се застуди. Лео имаше общо дванадесет работни места зад гърба си, откакто пътищата им с академичния свят се бяха разделили,

при минималната възраст шестнадесет години. На него му харесваше в перачницата. Роки го учеше на различните цикли на пране и Лео вярваше, че научава занаят, който би могъл да му бъде полезен, когато стигне Флагстаф.

Роки, старши работник, бе в „Ню Адамс“ от четиринадесет години. Ръцете му, прозрачни и избелени, го доказваха. Беше изкарал четири месеца в затвора, за незаконно притежаване на оръжие през 1970. Жена му, тогава в напреднала бременност с третото им дете, заяви: 1) че то не е негово, на Роки, дете, а на млекаря; 2) че иска развод на основание на психологически тормоз.

Две неща в тази ситуация бяха предизвикали Роки да носи нерегистрирано оръжие: 1) бяха му сложили рога; и 2) беше му сложил рога един нищо и никакъв млекар, дългокосо създание с рибешки очи на име Спайк Милигън. Работеше за Млечни продукти „Крамър“.

Млекарят, за Бога! Млекарят, как да не умре човек? Как да не падне на място и да не умре? Дори за Роки, който в четенето си не бе отишъл много по-далече от изчитане на надписите на дъвките, които непрекъснато дъвчеше, докато беше на работа, в това, което се случи имаше класически нотки.

В резултат от това, той информира, съответно жена си за две неща; 1) никакъв развод; и 2) той възнамерява да отвори хубавичка дупка в Спайк Милигън, за да влезе повече светлина. Беше си купил пистолет калибър 32 някъде преди десет години, с който от време на време стреляше по бутилки, консервни кутии и малки кучета. Той излезе от къщата си на Оук Стрийт сутринта и се насочи към Млекопреработвателната фабрика, като се надяваше да пипне Спайк, след като той си е разнесъл поръчките.

Роки спря в кръчмата „На четири ъгъла“, за да си пийне някоя и друга бира — шест, осем, може би двадесет. Трудно му беше да си спомни. Докато пиеше, жена му извика ченгетата. Те го чакаха на ъгъла на Оук и Балфур. Претърсиха го и едно от ченгетата измъкна пистолета от колана му.

— Мисля, че за малко ще идеш на топло, приятелче — му каза ченгето, което намери пистолета. Той прекара следващите четири месеца в пране на чаршафи и калъфки за щата Пенсилвания. През това време жена му получи развод в Невада и когато той излезе от затвора, тя вече живееше със Спайк Милигън на улица „Дейкин“ в един

апартамент, пред който в двора се разхождаше розово фламинго. В добавка към двете им по-големи деца (Роки продължаваше да ги смята повече или по-малко за свои), сега двойката се бе сдобила с бебе, което имаше съвсем същите рибешки очи като баща си. Освен това те се бяха сдобили и с петнадесет долара седмична издръжка.

— Роки, започва да ми става лошо — каза Лео. — Не можем ли да спрем и да пийнем?

— Трябва да се сдобия със стикер за колата — каза Роки. — Един мъж нищо не струва, ако не е на колела.

— Няма нормален човек, който би инспектирал това нещо — казах ти вече. То въобще няма мигачи.

— Те започват да работят, когато натисна едновременно спирачката, а всеки, който не натисне спирачката, когато прави завой, рискува да се преобърне.

— Прозорецът от тази страна е пукнат.

— Ще го сваля.

— Ами ако инспекторът те накара да го вдигнеш, за да го провери?

— Като стигна до това, тогава ще му мисля — каза Роки хладно. Той метна кутията си с бира навън и си взе нова. Отвори я. Бирата бликна.

— Хубаво щеше да е, ако имах жена — каза Лео загледан в тъмнината.

— Ако имаш жена, никога няма да тръгнеш на запад. Жените са за това, да не пускат мъжете на запад. Това е тяхната мисия. Нали ми викаше, че искаш да ходиш на запад?

— Да и наистина тръгвам.

— Никога няма да идеш — каза Роки. — Скоро ще си хванеш жена. После ще се издуе. Издръжка. Нали разбираш. Жените винаги довеждат нещата до издръжка. С колите е по-добре. Дръж колите.

— Доста е трудно да опънеш кола.

— Зор ще видиш — каза Роки и се закиска. Гората бе започнала да отстъпва на нови постройки. Отляво заблещукаха светлинки и Роки рязко натисна спирачката. Едновременно с това се включиха и мигачите, самоделна електрическа инсталация. Лео политна напред и разля бира на седалката.

— Какво? Какво?

— Виж — каза Роки. — Мисля, че го познавам този тип.

От лявата страна на пътя имаше един подобен на тумор, полуразрушен автосервиз и бензиностанция „Цитго“. На надписа отпред се четеше:

БЕНЗИН И СЕРВИЗ ПРИ БОБ

БОБ ДРИСКОЛ. СОБСТВ.

НАШАТА СПЕЦИАЛНОСТ — РЕГУЛИРАНЕ НА ПРЕДНИЦИТЕ

Най-долу пишеше:

ТЕХНИЧЕСКИ ПРЕГЛЕДИ — 72\$

— Няма нормален човек, който...

— Това е Боби Дрискол! — извика Роки. — Ние с Боби Дрискол бяхме съученици! Голям удар! Бас държа!

Той спря на подскоци, фаровете осветиха отворените врати на сервиза. Натисна съединителя и се отправи към него. Един мъж с увиснали рамене в зелен гащеризон изскочи и започна лудо да размахва ръце, за да ги спре.

— Това е Боб! — извика Роки екзалтирано. — Хеййй, Коров Чорап!

Полетяха към страничната стена на гаража. Крайслерът получи нов пристъп, този път по-сериозен. От увисналия ауспух излезе малко жълто пламъче, последвано от облак син дим. Колата спря. Лео пак политна напред и разля още бира. Роки се опита пак да запали мотора.

Боб Дрискол дотича, от устата му се сипеха ругатни на цветисти потоци. Той размахваше ръце:

— ...мислиш, че правиш... проклет кучи син...

— Боби! — ревна Роки, с радост, близка до оргазъм. — Хей, Коров Чорап! Внимавай какви ги говориш, хей!

Боб надникна през прозореца на Роки. Лицето му бе уморено и изкривено, а по-голямата част от него бе скрита в сянката на козирката му.

— Кой ме нарече Коров Чорап?

— Аз! — направо изпищя Роки. — Аз, стар мошенико! Стариет ти приятел!

— Кой по дяволите...

— Джони Рокуел! Да не би да си ослепял така както си оглупял?

Предпазливо:

— Роки?

— Да, копеле!

— Боже господи! — Мудно удоволствие, сякаш против волята му, се разля по лицето на Боб. — Не съм те виждал от... ами... мача в Катамаунт, във всеки случай...

— Шшшшт! Не беше ли страхотно! — Роки се плясна по бедрото и от кутията плисна бира „Айрън Сити“. Лео се оригна.

— Страхотно беше. За първи път печелехме в нашата група. За малко да спечелим шампионата. Роки, обаче ти ще ми сринеш сервиза. Ти...

— Ето го, същият стар Корав Чорап! Старото приятелче. Не си мръднал. — С малко закъснение Роки надникна под козирката на бейзболната шапка, с надеждата, че е така както беше казал. Изглеждаше обаче, че Коравият Чорап бе оплешивял напълно или частично. — Боже! Направо е велико да попадна на теб просто така! Ти ожени ли се накрая за Марси Дрю?

— Да, още през 1970. А ти къде си бил?

— Най-вероятно в затвора. Слушай, приятелче, може ли да ми прегледаш машинката?

Отново предпазливо:

— Твоята кола?

Роки се закиска.

— Не, задника ми! Разбира се, че колата ми! Мойш ли?

Боб отвори уста да каже не.

— Това е един мой приятел. Лео Едуърдс. Лео, запознай се с най-големия баскетболист от нашето училище, който не си смени чорапите в продължение на четири години.

— Приятно мий — каза Лео, държейки се точно така, както го беше учила майка му, в един от редките случаи, когато е била трезва.

Роки се изкиска.

— Искаш ли биричка, Коравчо?

Боб отвори уста да каже не.

— На, опъни една кутийка — каза Роки. Отвори кутията. Бирата, подлудена от главоломното нахлуване в гаража на Дрискол, преля от кутията и се стече надолу по китката на Роки. Роки бутна бирата в ръката на Боб. Боб бързо отпи, за да не му се залее ръката.

— Роки, затваряме в...

— Минутка, минутка, чакай малко да дам заден. Имам нещо шантаво предвид.

Роки дръпна лоста на скоростите назад, включи на задна скорост, натисна съединителя и вкара Крайслера на подскоци вътре в гаража. След миг изскочи отвън и започна да друса свободната ръка на Боб като политик. Боб изглеждаше съвсем замаян. Лео седна в колата и си отвори нова бира. Освен това пърдеше. Многого бира винаги го караше да пърди.

— Хей! — каза Роки и като залиташе заобиколи купчина ръждиви тасове. — Помниш ли Диана Ракълхауз?

— Естествено — каза Боб. На устните му се появи неволна усмивка. — Не беше ли оная с... — Той сви ръцете си в шепи пред гърдите.

Роки нададе вой.

— Точно тя! Бързо щракаш бе, готин!

— Май се премести в...

— Образи — каза Роки. — Като не могат да се задържат на едно място, се местят нагоре-надолу. Хайде да а лепнеш едно стикерче на каруцата, а?

— Да, ама жена ми каза, че ще ме чака за вечеря и ние затваряме...

— Боже, направи ми една услуга. Много ще ти благодаря. Мога да пусна някое персонално пране специално за жена ти. Това ми е професията. Пера. В Ню Адъмс.

— А аз се уча да пера — каза Лео и пак пръдна.

— Едно фино пране, или 'квото искаш. 'Кво ши кажиш, Боби?

— Е, може да й хвърля един поглед.

— Разбира се — каза Роки, потупа Боб по гърба и смигна на Лео. — Старият Корав Чорап! Готин тип!

— Да — каза Боб с въздишка. Той отпи от бирата си, изцапаните му с масло ръце скриваха образа, нарисуван на кутията с бира. — Направо си смлял бронята, Роки.

— Трябва да й дам малко лустро. Проклетата кола има нужда от лустро. Обаче иначе е страхотна машина. Не знам дали ме разбираш.

— Да, мисля, че...

— Хей, трябва да те запозная с момчето, с което работя! Лео, запознай се с най-големия баскетболист от нашето училище, който...

— Ти вече ни запозна — каза Боб с мека, отчаяна усмивка.

— Приятно мий — каза Лео. Той затършува за нова бира. Сребърни линии като железопътни релси, проблясващи на обедно слънце в горещ ден, бяха започнали да се кръстосват пред очите му.

— ...не си смени...

— Ще ми покажеш ли фаровете си, Роки?

— Няма проблеми. Страхотни фарове. Халогенни или нитрогенни или някакви там генни. Висока класа. Я ги запали, Лео.

Лео включи чистачките.

— Много добре — каза Боб търпеливо. Отпи голяма глътка бира. — Какво ще кажеш сега за фаровете?

Лео включи фаровете.

— Дълги?

Лео започна да опипва с левия си крак пода. Беше почти сигурен, че копчето е някъде там и най-накрая го улучи. Дългите светлини очертаха ярко Роки и Боб, като наредени за полицейско припознаване.

— Мамка им на нитрогенните фарове, нали ти казах, Боби? — извика Роки и после се закиска. — Дяволите да те вземат, Боби! Толкова ми е гот да те видя — по-гот даже, отколкото ако бях получил чек по пощата!

— А мигачите? — попита Боб.

Лео се усмихна неясно и нищо не направи.

— Нека по-добре аз — каза Роки. Той здравата си трясна главата, докато седнаше зад волана. — Май момчето не е много добре. — Той натисна спирачката и едновременно с това включи мигача.

— Добре — каза Боб — но работи ли без спирачката?

— Пише ли някъде в правилника, че трябва да работи без спирачка? — лукаво попита Роки.

Боб въздъхна. Жена му го чакаше за вечеря. Жена му имаше големи провиснали гърди и руса коса, с черни корени. Много си падаше по поничките и ги ядеше с дузини. Когато дойдеше в петък в гаража да вземе пари за бинго, косата ѝ беше навита на големи зелени ролки, покрити с шифонена забрадка. От това главата ѝ заприличваше на футуристично късовълново радио. Веднъж, той се бе събудил в три часа сутринта и бе погледнал отпуснатото ѝ тебеширено лице в гробищната светлина на уличната лампа, която проникваше през прозореца. Беше си помислил колко лесно може да бъде — да скочи

върху нея, да си забие коляното в корема ѝ, така че да ѝ извади въздуха и да не може да вика, да впие ръце около шията ѝ, после да я сложи, във ваната, да я нареже на парчета и да я изпрати по пощата — където и да е до Робърт Дрискол, до поискване. Където и да е. Лима, Индиана. Северния полюс. Ню Хемпшър. Интъркорз, Пенсилвания. Какъл, Айова. Където и да е. Можеше да стане. Господ знаеше, че и друг път е било правено в миналото.

— Не — каза той на Роки. — Струва ми се, че никъде в правилника не пише, че трябва да работят самостоятелно. Съвсем ясно. С толкова много думи. — Той вдигна кутията и остатъкът от съдържанието ѝ забълбука надолу в гърлото му. Веднага усети как бирата се вдига към мозъка му.

— Хей, Коравият Чорап си пресуши биричката! — каза Роки. — Я подай едничка, Лео.

— Не, Роки, аз наистина...

Лео, който не виждаше вече много добре, най-накрая напипа една бира.

— Искаш ли една да опънеш смукача? — попита той и подаде кутията на Роки. Роки я подаде на Боб, чийто протести заглъхнаха, още щом усети студената реалност на бирата в ръката си. Отвори я. Лео пръдна назидателно, за да сложи точка на транзакцията.

За известно време всички бяха надигнали кутиите, с ликовете на различни футболисти по тях.

— Клаксонът работи ли? — попита Боб накрая, като извинително наруши тишината.

— Разбира се. — Роки удари един лакът на вътрешния кръг на волана. Той издаде немощно писукане. — Малко е паднал акумулаторът.

Пак пиха мълчаливо.

— Този проклет плъх бе голям колкото кокер шпаньол! — възкликна Лео.

— Много носи това момче — обясни Лео. Боб размисли по въпроса.

— Тъхъ — каза той.

На Роки това му се стори толкова смешно, че той прихна с пълна с бира уста. Част от нея се стече през носа му и това разсмя Боб. На

Роки му стана много хубаво, че Боб се е засмял, защото, когато дойдоха, той приличаше на печален чувал.

Пийнаха още малко в пълно мълчание.

— Даяна Ракълхаус — каза Боб замислено.

Роки се закикоти.

Боб се закиска и изпъна ръце пред гърдите си.

Роки се засмя и изпъна своите още по-далече напред.

Боб каза:

— Помниш ли онази снимка на Урсула Андерс, която Тинкър Джонсън залепи на таблото на баба Фриймантъл?

Роки нададе вой.

— ...и той точно ѝ натискаше големия балкон...

— ...и тя за малко не получи инфаркт...

— Вие двамата му дръпнахте голям смях — каза Лео навъсено и пръдна. Боб премигна към него.

— Ъ?

— Смейте се — каза Лео. — Казах, че голям смях му дръпнахте. Смейте се, никой от вас няма дупка в гърба.

— Не го слушай — каза Роки (леко напрегнат). — Налял се е до козирката.

— Ти да нямаш дупка в гърба? — попита Боб Лео.

— Перачницата — каза Лео, усмихнат. — Там има огромни перални, нали разбираш? Ние им викаме колела. Перачни колела. Аз ги зареждам, изпразвам ги, после пак ги зареждам. Слагам вътре мръсните глупости, после вадя чистите глупости. С това се занимавам и го правя първокласно. — Той погледна към Боб с доверчивостта на луд. — Обаче от това получих дупка в гърба.

— Така ли? — Боб гледаше Лео прехласнат. Роки се раздвижи неловко.

— Има дупка на покрива — каза Лео. — Точно над третото колело. Кръгли са, нали разбираш, затова им казваме колела. Когато завали, водата капе отгоре. Кап, кап, кап. Всяка капка пада право върху мен — цап — в гърба. Сега там имам дупка. Ей толкова. — Той сви ръката си в шепа. — Искаш ли да видиш?

— Той не ще да гледа такива деформации! — викна Роки. — Ние тук си говорим за старите времена, пък и освен това ти нямаш никаква дупка в гърба!

— Искам да видя — каза Боб.

— Кръгли са и затова ѝ викаме перачница — каза Лео. Роки се усмихна и потупа Лео по рамото.

— Стига с тия приказки, иначе може да си ходиш пеш, приятелче. Сега защо не подадеш някоя биричка с лика на моя адаш, ако има още?

Лео погледна в кашончето бира и след малко подаде бира със снимката на Роки Блайър

— Е, това вече е друга работа! — каза Роки, отново развеселен.

Един час по-късно кашонът беше празен и Роки изпрати Лео в Супера на Полин, за да купи още. До този момент очите на Лео бяха червени като на пор и ризата му се бе измъкнала от панталоните. Той се опитваше с късогледа концентрация да извади цигарите си. Боб беше в тоалетната, уринираше и пееше училищни песни.

— Не ми се върви до там — измърмори Лео.

— Да, ама си прекалено пиан, за да идеш с колата.

Лео направи едно пианско кръгче, като продължаваше да се опитва да си измъкне кутията цигари от навити ръкав на ризата си.

— Тъмно като в рог. И студено.

— Ти искаш ли да получим стикер на колата или не? — просъска му Роки. Той бе започнал да вижда странни работи в ъглите на полезрението си. Най-натрапчив беше един огромен бръмбар, увит в копринена паяжина в най-отдалечения ъгъл.

Лео го погледна с алените си очи.

— Не е моя колата — каза той с лъжлива хитрост.

— И няма да се качиш в нея повече, ако не идеш да донесеш бира — каза Роки. Той погледна леко изплашено към мъртвата буболечка в ъгъла. — Опитай, ако искаш да видиш дали се шегувам.

— Добре, де — изскимтя Лео. — Няма какво да се вкисваш.

На отиване той залитна и излезе от пътя два пъти, а на връщане — веднъж. Когато най-накрая пак се върна на топло и светло в гаража, и двамата пееха училищни песни. Боб бе успял криво-ляво да качи Крайслера върху канала

— Имаш дупки в допълнителната тръба — каза той.

— Нямам допълнителни тръби — каза Роки. На двамата това им се стори толкова смешно, че захвърчаха плюнки.

— Бирата! — обяви Лео, остави кашона на земята, седна на ръба на едно колело и се унесе в дрямка. По пътя бе изгълтал три, за да намали тежестта на товара.

Роки подаде на Боб бира и взе една и за себе си.

— Състезаваш ли се? Както преди?

— Разбира се — каза Боб. Усмихна се сковано. Във въображението си се видя седнал в ниската, аеродинамична състезателна кола от Формула 1, с една ръка важно върху волана в очакване да падне флага, а другата върху талисмана си — орнамент от Мъркюри '59. Той беше забравил за тръбата на Роки, за гърдестата си жена, с транзисторните ѝ ролки за коса.

Те отвориха бирите си и ги изпиха на един дъх. Беше страхотна жега. И двамата пуснаха кутиите си на напукания бетон и едновременно вдигнаха по един среден пръст. Оригнаха се така, че ехото прокълтня като залп.

— Съвсем като в старите времена — каза Боб с печален вид. — Нищо не е както в старите времена, Роки.

— Зная — съгласи се Роки. Той отчаяно се опитваше да измисли една голяма, светла мисъл и накрая я намери. — Остаряваме всеки ден, Коровчо.

Боб въздъхна и пак се оригна. Лео изпърдя в ъгъла и започна да тананика „Слез от моя облак“.

— Ще опиташ ли пак? — попита Роки и подаде на Боб още една бира.

— И аз — каза Боб, — и аз, Роки, приятелю.

Кашонът, който Лео бе донесъл свърши до полунощ и новият стикер за минат технически преглед беше залепен вляво на предното стъкло под доста странен ъгъл. Роки сам е попълнил данните, като внимаваше много да препише правилно цифрите от разкъсания и мазен регистрационен талон, който бе намерил най-накрая в жабката. Трябваше много да внимава, защото виждаше тройно. Боб седеше на земята със скръстени крака, като учител по йога, пред него имаше полупразна кутия Айрън Сити. Гледаше втренчено в нищото.

— Спаси ме, Боб — каза Роки. Той ритна Лео в ребрата, за да го разбуди. Лео измърмори нещо и хлъцна. Клепачите му потрепнаха,

затвориха се и после се отвори широко, когато Роки му заби един крак.

— Пристигнахме ли, Роки? Ние...

— Всичко е наред, Боби — извика Роки весело. Той заби пръсти под мишниците на Лео и го повдигна. Лео се изправи с крясък. Роки го дотътри до Крайслера и го тикна на седалката. — Някой път пак ще се отбием да постегнем.

— Какво време беше — каза Боб. Очите му бяха плувнали. — Знаеш ли, че от тогава насам всичко върви от зле към по-зле?

— Знам — каза Роки. — Всичко се оплеска. — Но недей да...

— Жена ми не е спала с мен от година и половина каза Боб, но думите му бяха заглушени от зададения двигател на Роки. Боб се изправи, изпрати с поглед Крайслера и вдигна едно малко трупче от лявата част н вратата.

Лео висеше на прозореца и се хилеше като светец-идиот.

— Ела някой път в перачницата, готин. Ще ти покажа дупката в гърба ми. Ще ти покажа колелата! Ще ти покажа... — изведнъж ръката на Роки се стрелна като кука във водевил и го дръпна обратно в тъмното.

— Чао, приятел! — ревна Роки.

Крайслерът се спусна в пиянски слалом край трите бензиноколонки и потъна в нощта. Боб гледа, докато габаритите станаха мънички като светулки и после бавно се върна в гаража. Върху натрупания му тезгях имаше хромиран орнамент от някаква стара кола. Той започна да си играе с него и скоро зарони сълзи за старите времена. По-късно, някъде към три часа сутринта, той удуши жена си и после запали къщата, за да прилича на нещастен случай.

— Боже — каза Роки на Лео, докато белият автосервиз се свиваше до светла точица зад тях. — Какво ще кажеш, а? Старият Коравчо. — Роки бе достигнал до такава степен на пиянство, когато всяка негова частица вече бе угаснала, с изключение на едно мъничко тлеещо въгленче трезвост, някъде в центъра на съзнанието му.

Лео не отговори. В бледата зелена светлина той приличаше на съсела от Алиса в страната на чудесата.

— Направо го бомбардирахме — продължи Роки.

Известно време той кара в лявата част на пътя и после Крайслерът се върна обратно.

— Има едно хубаво нещо — може би той няма да си спомня какво си му казал. Друг път вече ще е друго. Колко пъти да ти казвам? Избий си от главата тази идея за дупката в гърба ти.

— Ти знаеш, че имам дупка в гърба.

— Е, и какво?

— Моя си е дупката, това е. Ще си говоря за моята дупка, когато...

Изведнъж той се огледа.

— Един камион зад нас. Ей сега изскочи от страничния път. Без светлини.

Роки погледна в огледалото за обратно виждане. Да, камионът беше там, ясно се виждаха очертанията му. Камион за разнасяне на мляко. Нямаше нужда да четете МЛЕЧНИ ПРОИЗВЕДЕНИЯ КРАМЪР написано встрани, за да разбере на кого е.

— Това е Спайк — каза Роки, уплашен. — Това е Спайк Мълигън! Боже, аз пък си мислех, че той прави само утринни доставки!

— Кой?

Роки не отговори. По долната част на лицето му се разля пианска усмивка. Тя не стигна до очите му, които в момента бяха огромни и червени като спиртни лампи.

Изведнъж той даде газ до ламарината, Крайслерът изригна син дим и неохотно вдигна деветдесет.

— Хей! Прекалено си пиан, че да караш толкова бързо! Ти си... — Лео замлъкна неясно, сякаш забрави какво е тръгнал да казва. Къщите и дърветата летяха край тях, неясни размазани петна в гробовния час дванадесет и петнадесет. Те профучаха край един знак „Стоп“, после прелетяха над някаква неравност в пътя. Когато паднаха обратно на асфалта, провисналият край на ауспуха се удари в настилката и изскочи искра. Отзад затракаха бирени кутии. Лицата на футболистите по кутиите се затъркаляха напред-назад, ту на светло, ту на тъмно.

— Направих си майтап — каза Лео диво. — Няма никакъв камион!

— Той е и е убиец! — изкрещя Роки. — Видях му буболечката, докато бяхме в гаража! Дяволите да го вземат!

Колата забуча нагоре по Южния Хълм в платното за насрещно движение. Един фургон, който идваше насреща се плъзна лудо встрани по банкета и после в канавката. Лео погледна назад. Пътят бе пуст.

— Роки...

— Хайде, хвани ме, Спайк! — крещеше Роки. — Само ела да ме хванеш!

Крайслерът бе вдигнал сто и двадесет, скорост, каквато Роки не би повярвал, че е в състояние да вдигне, ако беше трезвен, разбира се. Стигнаха до отбивката, която излиза на Джонсъновия път, от гумите се вдигаше пушек. Крайслерът свистеше в нощта като дух, фаровете му опипваха пустия път.

Изведнъж от тъмнината изскочи един Мъркюри '59, яхнал разделителната линия. Роки изпищя и хвърли ръцете си към лицето. Лео имаше време само да зърне, че този Мъркюри е без орнамент на гюрука, преди да дойде ударът.

На половин километър зад тях, проблеснаха светлини на едно странично отклонение и един камион с надпис *МЛЕЧНИ ПРОИЗВЕДЕНИЯ КРАМЪР* се измъкна и тръгна към стълба дим и изкривени почернели ламарини в средата на пътя. Движеше се бавно. Транзисторът, висящ от тавана на касапска кука, свиреше ритъм енд блус.

— Това е — каза Спайк. — Сега отиваме при Боб Дрискол. Той мисли, че има бензин в гаража, но аз не съм съвсем сигурен. Какъв дълъг ден, какво ще кажеш? — Но когато се обърна, отзад в камиона нямаше никого. Дори буболечката я нямаше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.